

TRAŽIMO SAMO DA SE VRATI ŠTO JE NAŠE

Tonka Ivčević, Komiška po materi i ocu, rođena u Splitu, kao i većina otočanki srednje Dalmacije, nikad nije razmišljala napustiti otok osim tijekom studija. Kući ju je vukla ljubav prema Komiži,

pa čak i kad je po završetku studija dobila priliku raditi kao asistent na fakultetu, za nju dileme nije bilo. Prihvatila je mnogo lošije radno mjesto u knjigovodstvenom servisu.

Plivali ste, dakle, protiv struje.

Na svim otocima najveći je problem kako one koji odu na studij vratiti doma. U naše vrijeme, i moja sestra i ja smo se vratile, nama to nikad nije bilo upitno. Ali to je bilo čudno našim mještanima jer je odlazak postao pravilo. Danas pokušavam poduzeti nešto da mlade vratimo na otok jer se na otoku stvorila negativna selekcija. Mladi, pametni i obrazovani kadrovi odlaze, svoja znanja koriste u drugim sredinama, tamo se razvijaju, a nama često za kvalitetna zaposlenja nedostaje kadra. Imali smo četiri-pet natječaja za direktora turističke zajednice u Komiži, ali na otoku nitko ne ispunjava uvjete. Tako imamo voditeljicu ureda, a ja obnašam funkciju direktora. Ona skuplja radno iskustvo jer su za direktora turističke zajednice potrebni isti uvjeti i za grad Komižu i za grad Zagreb.

S TONKOM IVČEVIĆ,
KOMIŠKOM
GRADONAČELNICOM
RAZGOVARALI SMO U
ZAGREBU. TU SMO
LOKACIJU DOGOVORILI
DIJELOM ZBOG
DUŽNOSTI SABORSKE
ZASTUPNICE KOJU
TAMO AKTIVNO
OBNAŠA, A DIJELOM
ZBOG ČINJENICE DA SE
U ZAGREBU JOŠ UVIJEK
NALAZE I SUKNO I
ŠKARE KOJI KROJE
SUDBINU VEĆINE
HRVATSKIH PROSTORA.
TO VRIJEDI I ZA NJEZIN
INSULARNI PROSTOR
KOJI SE PROTEGNUO I
DALJE OD SREDINE
JADRANA, SVE DO
PALAGRUŽE

razgovarao i snimio
Braslav Karlić

Jeste li Vi iz ribarske ili težačke obitelji?

Ja sam iz težačke obitelji, iako sam ipak na moru provela cijeli život. Uvijek je netko u obitelji bio okrenut moru tako da sam obišla sve pučinske otoke, bila u ribolovu i iskusila morske avanture. Moj je djed bio vinogradar, a tata službenik, iako se bavio poljoprivredom. Uzgajali smo salatu i povrće, on to radi i dan-danas, a muž mi je vinogradar i vinar, ima svoju tvrtku.

Kako su more i Komiža utjecali na Vas?

Djetinjstvo na otoku nešto je najljepše što se nekom djetetu može dogoditi. To je život u slobodi, u ambijentu gdje nema prometa, gdje nema kriminala, gdje ni na kakav način niste ugroženi, gdje se igrate na ulici, a ne u kući ispred kompjutera, gdje su plaže i more dostupni svakodnevno. Zapravo, sve su naše igre bile uz more, od onih prvih bacanja kamenčića pa kasnije do kupanja i svih nestašluka koje smo radili na moru i uz more. Ali, s druge strane, da, nema ni ljepše starosti nego što je ona na otoku. U velikom je gradu starija osoba zatvorena u stanu. Da bi otišla nešto obaviti, većinom mora imati neku pratnju. U Komiži je sve to nadohvat ruke, Komižu prođete u pet minuta s jedne na drugu stranu. Kad god izađete iz kuće, nađete sugovornika, uvijek imate s kim sjesti na šen-tadu ili ispred kafića i nikad se ne osjećate sami, uvijek ima nekog tko će vam pružiti ruku, ali vas i naljutiti...

Mjesto je za djecu i stare, a Vi imate zadatak učiniti ga čim ljepšim i uspješnijim za generaciju koja mora stvarati. Kako na Vaše vođenje grada gledaju ribari, dominantno muškarci?

Imam dobru suradnju s ribarima. Nastojim izaći u susret rješavanju njihovih problema. Kroz ovih osam godina imali smo reizbore i imenovanja za razne funkcije u gradu i igrom slučaja dogodilo se da su na svim vodećim funkcijama u gradu Komiži žene. Sve to ne predstavlja nikakav problem. Muškarci su možda više okrenuti fizičkom radu, borbi za preživljavanje, moru i težačkim poslovima pa možda u svemu tome nemaju dovoljno vremena za bavljenje zajednicom. Zato smo mi nekako uspjeli taj dio nadograditi i napraviti jedan dobar spoj.

O otočkim gradićima vrlo duge tradicije, specifičnog kulturnog naslijeđa, načina življenja, očuvane prirode, arhitekture

▲ Žene su na direktorskim mjestima gradskih firmi i naših javnih ustanova od vrtića, osnovne škole, turističke zajednice, gradske knjižnice, nautičkog centra, vodovoda i odvodnje do Centra za pomoć i njegu

i ambijentalnosti valja voditi mnogo brige, osobito kad je riječ o razvoju.

Biti gradonačelnik malog i velikog grada nije toliko velika razlika jer su poslovi koje svaki grad mora obaviti podjednaki, od javne rasvjete, uređenja javnih površina, komunalnog, opremanja i vodovoda do kanalizacije. Tu su problemi koje mi moramo riješiti, poboljšati ono što eventualno ne funkcionira i ustrojiti sve kako bi kvaliteta života bila bolja. Zato sam se, čim sam došla na funkciju gradonačelnice, možda i zato što nije bilo projekata koje bih naslijedila od mojih prethodnika, uhvatila u koštac s programom održivog razvoja otoka Visa. To je jedan od prvih dokumenata na kojem sam radila i gdje sam zapravo ucrtala ciljeve koje moram ostvariti tijekom mog prvog mandata.

Možete li ih malo precizirati?

Cijeli prvi mandat potrošila sam na izradu dokumentacije i danas se vidi rezultat tog rada. Tada smo počeli raditi na projektu ribarske luke koji je prekretnica za budućnost. Nakon gašenja tvornice Neptun, bili smo dužni zaštititi ribarsku tradiciju Komiže. Odlučili smo se za projekt izgradnje ribarske luke i došli do momenta kada je raspisan natječaj za gradnju prve faze za koju su osigurana sredstva u državnom proračunu. Morali smo donijeti mnogo dokumenata, od oceanografskih i hidrografskih istraživanja do modela strujanja i valovanja, studije utjecaja na okoliš, izrade sve prostorno-planske dokumentacije kako bismo onda napravili idejni i glavni, kao i izvedbene planove, te kako bismo dobili lokacijsku i građevinsku dozvolu.

Što će sve Komiža time dobiti?

Osim sigurne luke sa 160 vezova, Komiža i njezini ribari dobit će benzinsku postaju, dizalicu za izvlačenje brodova i mogućnost da u samoj ribarskoj luci obavljaju popravke svojih brodova. Tu će biti servisne radionice i skladišni prostori za držanje mreža i ribolovnih alata. Također, bit će izgrađena veletržnica ribe, gdje će biti zagarantiran otkup te će se moći opskrbiti ledom i svim potrepštinama prije odlaska u ribarenje.

Dio prostora tvornice Neptun stavit će se u tu servisnu funkciju?

Ne. Neptun je kupio strani investitor, koji s njim ima neke druge planove. Čeka realizaciju projekta ribarske luke pa da time na neki način i zona koju je on kupio dobije na vrijednosti i, nadam se, svrhovitosti. Jer, evo, prošlo je osam godina tijekom kojih on nije napravio ništa. Neptun je, nažalost, postao ruglo u samom mjestu i s tim je prostorom potrebno hitno nešto napraviti.

Vratimo se ljepšem dijelu. Dakle, premještanjem ribarske flote taj dio luke i rive dobit će dodatnu nautičku funkciju.

Ribarska luka nije zamišljena da bude isključivo za komiške ribare nego za sve koji ribare na području Jabučke kotline jer je ona njihova startna pozicija. Mnogo su bliže ribolovnom području i samim time su i ribolovni troškovi manji. Dio stare komiške luke prenamijenit ćemo za nautički turizam jer nautičari iz godine u godinu sve više dolaze u Komižu bez obzira na to što imamo samo 40 vezova. U protekloj godini uspjeli smo napraviti dva potpuno sigurna sidrišta, jedno s 40, a drugo s 20 mjesta. Sada već možemo privezati većinu brodova koji dolaze u Komižu.

Kakav će biti model upravljanja ribarskom lukom?

Ribarska luka Komiže proglašena je lukom od državnog značaja i njome upravlja Lučka uprava Split. Namjera je da luka, kad se dovrši, bude pod koncesijom. Ono čime bismo mi bili najzadovoljniji je da dijelom priveza i odveza brodova upravlja naša gradska firma Nautički centar. Ona to radi i u našoj luci, kojom upravlja županijska lučka uprava. Također bismo voljeli da dijelom veletržnice i servisnim radionicama upravlja ribarska zadruga u Komiži, koja dobro posluje i funkcionira te okuplja velik dio ribara.

To je nautički i ribarski dio razvoja. Drugi, vrlo bitan, je onaj klasični turistički. Vaše hotelsko poduzeće još je uvijek u problemima.

Trenutno imamo jedan hotel, Biševo, a njegov je problem samo dug državi. Hotel je

► Budući da je Komiža ribarski gradić, namjera nam nije otjerati ribarske brodove, zato dio njih ostaje u komiškoj luci. Komiža ima 550 registriranih plovila, a u ribarskoj luci nema mjesta za sva ta plovila

pristupio predstečajnoj nagodbi, dokumentacija je gotova i započeli su pregovori. Namjera je države da za sva potraživanja uđe u vlasničku strukturu hotela. Sad ima oko 48%, dok je procjena da će imati oko 80% čim hotel malo ojača, podigne se na bar tri zvjezdice i zatim se proda na tržištu. Pokazatelji govore da hoteli s najviše zvjezdica i najbolje opremljeni hoteli imaju najbolju popunjenost.

Što je predviđeno prostornim planovima u srednjoročnom razdoblju?

Upravo sad izrađujemo izmjene i dopune Prostornog i Urbanističkog plana Grada Komiže. U Prostornom planu planirana je izdvojena turistička zona Barjaška. Ona je po prvotnom županijskom planu imala kapacitet 1200 ležaja. Sad smo ju smanjili na 600. To je netaknuta priroda, ispred te su zone tri pre-

krasne plaže. Planiramo izgradnju još jednog hotela u Komiži, a u turističkoj zoni Neptun – Kamenica predviđena je izgradnja vila.

Iako ima područja koja su definitivno upropaštena, Komiža i Vis uspjeli su se othrvati nakaradnoj izgradnji i sačuvati ambijentalnost koja je na Jadranu gotovo jedinstvena.

Mislim da je to naša najveća vrijednost. Naš je cilj djeci ostaviti isti takav Vis, Komižu i unutrašnjost otoka. Prostor koji imamo moramo unapređivati, stvarati veću kvalitetu življenja. Definitivno moramo voditi računa o konzervatorskoj zaštiti, o prirodi, da ne zagadimo otok nelegalnim gradnjama. Smatram da je velik potencijal u tome, ali i u kulturnom naslijeđu koje je ogromno bogatstvo i Komiže, koja je bogata ribarskom tradicijom te ribarskim pričama, i Visa koji ima Issu, koja uopće nije valorizirana niti je na UNESCO-vu popisu zaštićenih spomenika. Komiža je jedini grad na Jadranu koji počiva i na vulkanskom kamenu, od kojeg su načinjene plaža Žaničevo i plaža Kamenice. Grad Komiža razvija projekt interdisciplinarnog muzeja koji čuva memoriju svih Komižana.

**KOMIŽA JE OKRENUTA
OBITELJSKIM GOSTIMA, A S
OBZIROM NA OČUVANOST MJESTA
I BROJ PLAŽA, TAJ VID TURIZMA
I DALJE TREBAMO RAZVIJATI**

► Tonka sa suprugom Antom i sinovima Antoniom i Franom na teraci kaštela Komune kojem, projektom Ekomuzeja, Komiža nastoji dati još jedan sadržaj

Riječ je o interpretacijskom centru Ekomuzeja Komiža koji će biti smješten u kaštelu Komuni kao središnje mjesto interpretacije i prezentacije jedinstvene i nepovijeljive priče o kulturnom identitetu Komiže i njezinih ljudi. Tamo ćemo razraditi 12 tema u kojima će turisti dobiti osnovne informacije o otoku, što dalje obići, što vidjeti, pronaći, naučiti, posjetiti. Uz interpretacijski centar koji će biti u kaštelu Komuni, razvijamo tri osnovna tematska puta. To su *put poja*, *put grada* i *put pučine* koji će se također granati na specifične putove (*put kamena*, *put vode*, *put rogača*...).

U kojoj ste fazi s projektom?

Mi smo idejni projekt potpuno završili zahvaljujući UNDP-u i njihovu projektu Coast. Sad smo ga prijavili na jedan od fondova Europske unije. Također smo ga prijavili kao strateški projekt Ministarstva turizma, koje je već odobrilo prva sredstva i u ovoj fazi radimo projekte tematskih ploča na tim putevima. Većina tekstova završena je i napisana tako da se nazire i početak realizacije. Do sada smo tri godine bili u papirima i mnoštvu radionica. Željeli bismo da cijeli taj projekt bude projekt zajednice, da svi Komižani, svi pojori, svi otočani budu upoznati s projektom, da s njim žive, budući da su glavni pripovjedači i akteri te priče Komižani koji

kroz taj interpretacijski centar čuvaju memoriju i slave svoj ukupni, a posebno maritimni i helieutički identitet.

Kako to uspijevate?

Imali smo dobar odaziv i izvrstan stručni tim u kojem je bila gđa Sanja Buble iz Konzervatorskog odjela u Splitu. Bili su tu i profesor Joško Božanić, komiški arhitekt gospodin Mardešić i voditelj agencije Alternatura Pino Vojković. To je onaj komiški dio. U Zagrebu imamo sedam mladih vrhunskih stručnjaka pod vodstvom Dragane Lucije Ratković koji su vizualizirali sve naše ideje. Kad se on realizira, u Komižu će se dolaziti i zbog rezultata projekta. Mi ćemo ući u EU i postati dio globalnog svijeta, a od globalizacije nas može sačuvati samo ta priča.

Vis je otok na kojem su rođeni brojni poznati ljudi poput Ranka Marinkovića, Joška Božanića, Senka Karuze...

Mi smo u Ekomuzeju, u programu Terra marique (Zemlja od mora), predvidjeli temu koja se zove Face Komiže, a bit će posvećena upravo svim poznatim Komižanima. Već skupljamo podatke kroz raznorazne projekte i radionice. U Komiži imamo Centar za pomoć i njegu i program na koji sam jako ponosna. Uz pomoć Ministarstva socijalne politike i mladih

zaposlili smo trinaest ljudi – gerontodomaćica, pomoćnog osoblja i medicinsku sestru – koji skrbe o 175 starih otočana. Naši ljudi, pogotovo u selima, ne osjećaju se više sami i napušteni. Netko ih kontinuirano posjećuje, donosi im namirnice, lijekove, uređuje okućnice, obavlja sitne popravke. Otišli smo korak dalje, u Komiži smo uređili dnevni boravak za starije osobe u prostoru bivše ljetne bašte. Nadam se da ćemo taj prostor dobiti u trajno vlasništvo. Tu smo napravili fantastičnu stvar, jedan međugeneracijski kontakt. U dnevnom boravku već smo imali radionicu izrade kalankota. To je brodić koji je bio igračka u vrijeme mojih baka i djedova. Oživjeli smo tu izradu i dobili fantastične brodiće koji su sad izloženi u komuni i od toga radimo priču. Uz to, radimo radionice sa starijima, prikupljamo staru *dotu* komišku koja je opet tema Terra marique pod nazi-

OTOK MORAMO UNAPREĐIVATI I STVARATI VEĆU KVALITETU ŽIVLJENJA, VODITI RAČUNA O KONZERVATORSKOJ I ZAŠTITI NAŠEG KRAJOLIKA, O PRIRODI TE PAZITI DA GA NE ZAGADIMO NOVIM GRADNJAMA

vom Komiška. Taj je projekt pokrenuo mnogo toga, ne samo na otoku...

Hajdemo malo u unutrašnjost, u polja, Podhumlje, Podšpilje. Koliko Komižani vide svoju budućnost u poljoprivredi, u razvoju i očuvanju života u tim selima?

Viška su polja ogroman potencijal, ali i velik izazov za lokalnu zajednicu jer su poprilično iseljena. U posljednjih nekoliko godina, možda dijelom zahvaljujući i poticaju koji je provodio grad Komiža, ipak je obrađeno dosta poljoprivrednih površina. U šest godina uložili smo milijun kuna u sadni materijal prvenstveno za lozu i maslinu. Na Visu maslina uopće nije obitavala, a ove smo godine imali 40 tona ubranih maslina. Na tom tragu dvije obitelji iz Komiže otvaraju kušaonice maslinova ulja. Jedna firma iz Komiže otvara seosko domaćinstvo u Podhumlju, koje je zaštićeno kao ekoselo i etnoselo i možemo ga prijaviti na razne natječaje. Kroz taj je projekt opet moguće dobiti sredstva iz europskih fondova, iz proračuna, kao konkretnu pomoć za obnovu kuća, što je jako značajno. U Podšpilju je naša najjača poljoprivredna zadruga. Nastojimo pomoći njihovo očuvanje. Oni imaju jedinu uljaru na otoku, što je važno kako bi maslina bila zbrinuta i kako bi viško ulje bilo pod ekološkom zaštitom.

Spomenuli ste mnogo suradnje s fondovima, proračunom i različitim državnim institucijama.

Grad Komiža ima mal izvorni proračun, 3.300.000 kuna. Prisiljeni smo javljati se na sve moguće natječaje, aplicirati s projektima i na taj način dobivati sredstva jer sami ne bismo mogli napraviti ništa. Kroz proteklo razdoblje naučila sam pisati sve i lobirati jer bez lobiranja ne ide. Najveći uspjeh ostvarila sam u protekloj godini, u kojoj sam uglavnom za objekte komunalne infrastrukture uspjela dobiti 32 milijuna kuna, bez ribarske luke. Najveći dio tih sredstava uložen je u vodoopskrbu i cestogradnju. U potpunosti smo obnovili cestu od Visa do Komiže, u to je uloženo 13 milijuna kuna. U vodoopskrbu smo uložili 10 milijuna kuna, a u ovoj smo godini dobili još 4 milijuna.

Jeste li uspješni smanjiti gubitke vode u mreži?

Apsolutno. Imamo dovoljno vode i ne treba nam voda s kopna. Problem je bio u upravljanju sustavom. Otok Vis ima 17 vodosprega koje su funkcionirale tako da ih vozač obilazi autom i zatvara ventile po svom nahodjenju. To je, naravno, prouzročilo mnoštvo problema u sustavu. Sad je napravljeno daljinsko upravljanje cijelim sustavom. Iz centra vidimo sve nivoe vode i pritiskom na dugme reguliramo protoke. Uz ugradnju dviju novih pumpi na Koritima dobili smo preko 46 litara u sekundi. Prošle godine potpuno je sanirana te su ugrađeni novi uređaji na vodocrpilištu Pizdica, čime smo dobili novih 7 litara u sekundi. Sad možemo razmišljati o proširenju turističkih kapaciteta.

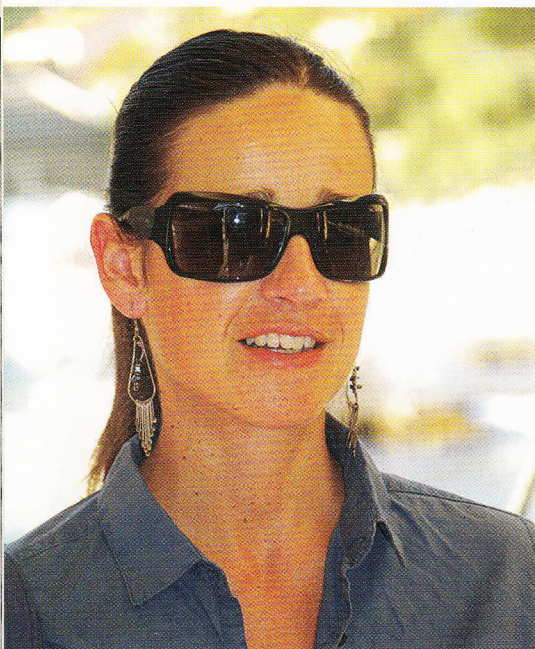
Što se događa s kasarnama, odnosno vojarnama?

Tu nemam mnogo rezultata iako već godinama obilazim prvo Središnji ured za upravljanje državnom imovinom, a kasnije AUDIO. Dobili smo dvije vojarne u vlasništvo, vojarnu Rogaći i dio vojarne Ravno. U dijelu prve planirali smo izgradnju POS stanova za koje smo dobili lokačijsku dozvolu. U drugom je dijelu planiran manji hotel. To je jedna polumješovita zona jer se ukazala potreba za trgovačkim centrom u Komiži. Imamo dva dućana na rivi i imamo problema s opskrbom u ljetnim mjesecima. Što se tiče vojarne Ravno, tu planiramo radnu zonu i u izradi smo urbanističkog plana, s mogućnošću pokretanja proizvodnje vina, ulja, ljekovitog bilja pa možda čak ponovno pokrenemo prera-

du ribe. Tražimo još u vlasništvo bivši dom JNA i prostor ljetne bašte.

Računate li na to da ćete moći naći dovoljno ljudi koji će raditi na svemu tome što planirate?

U Komiži nema mnogo nezaposlenih, ali ima velik broj sezonskih zaposlenja. Jedini je odgovor na to produženje turističke sezone. Ne zanosim se idejama o velikoj industriji jer nemamo kadra koji bi se tu zaposlio, ali ne odbijamo mogućnost da se ljudi dosele. Imamo takvo iskustvo, primjerice, kad je 76 žena došlo raditi u Neptun, većina se njih

▲ Uvijek kažem: Posadi hektar lavande, to ne košta ništa, a moći ćeš od toga pristojno živjeti

udala u Komiži i ostala tu. To je spasilo Komižu u tom trenutku. Sad imamo i mogućnost volontiranja, da se stekne neko radno iskustvo. I ako se ljudi pokažu dobri, uvijek ćemo naći načina, izborit ćemo se, nešto napraviti. Evo, dvije cure, tek što su diplomirale, udale su se i njihovi muževi koji nisu Višani došli su s njima. Oba su se zaposlila. To je zaista dobra vijest, a imamo još takvih naznaka i čini mi se da se optimizam polako vraća. Na otoku ima mnogo mogućnosti, samo treba imati volju i želju za radom i možda malo početnog kapitala, a nekad se može i bez toga.

Vi u Vašoj općini imate i otoke s kojih su se svi iselili u Komižu. Jedan je od njih Svetac, s kojeg je zadnja osoba otišla prije desetak godina, a drugi Biševo na kojem još živi 16 – 17 ljudi.

Kad je o Biševu riječ, sigurno je teško vratiti ljude da tamo žive cijelu godinu. Ali ono što je dobro jest da je Biševo povezano i zimi i ljeti. Na Biševu imamo mnogo vikendaša, Komižana koji apsolutno svakog vikenda odlaze na Biševo, sredili su svoja imanja, zaposleni su u nekim firmama na otoku i ne mogu ostaviti posao. Nešto je vinograda zasađeno... To je najveći razlog što na Biševu najvećim dijelom žive penzioneri, premda postoji i jedna mlada obitelj koja se tamo

preselila. Gore žive na Poje, imaju svoj vrt, u sezoni vode restoran u Portu. Svetac je priča za sebe. To je privatni otok obitelji Zanki. Oni nisu jedinstveni u onome što žele sa svojim otokom, rekla bih da su prilično zatvoreni. Ima jedna obitelj koja pokušava razvijati turizam na Svecu, koja vozi goste, tamo nude hranu u sklopu izleta. Drugi baš nisu skloni turizmu. Nekoliko obitelji odlazi radi vinograda jer im je žao zapustiti imanje pa borave tamo malo češće, ovisno o sezoni (rezidba, ribolov). Ali nerealno je očekivati da bi netko tamo živio cijelu godinu.

Iz perspektive zastupnice, što mislite koliko uopće problemi otoka probijaju u svijest hrvatske države?

Nedovoljno. Postoji Zakon o otocima već dug niz godina, ali ne provodi se velik dio onoga što u njemu piše. Mnogo je pogodnosti koje taj zakon regulira za otoke prve skupine kojoj pripada otok Vis, gdje je depopulacija sve više izražena, gdje smo sve stariji i stariji. Ja o tome govorim kad god imam priliku, sudjelujem u radu Otočnog sabora i Otočnog vijeća. Ipak, nama je uvijek nekako najvažnija tema povezivanja otoka s kopnom jer činjenica da je taj prijevoz, bez obzira na povlastice koje imamo, još uvijek prilično skup. Zato mi ne možemo dobiti investitore. To je problem otoka i moj je prijedlog da se karta Jadrolinije, pogotovo za prijevoz auta i kamiona u zimskim mjesecima, maksimalno smanji, a ako je moguće, da je i ne bude jer je to nešto što može potaknuti gospodarstvo na otoku. Postoje tu još neki apsurdni. Naše su bogatstvo more, luke koje imamo, koje na kraju krajeva nije napravila ni ova država, nego smo dobili sve od Austro-Ugarske. Kad se počeo razvijati nautički turizam u Komiži,

POTREBNO JE PROMIJENITI POREZNU POLITIKU JER DOKLE GOD SU SVI UVJETI NA KOPNU I OTOKU ISTI, NIJEDAN INVESTITOR NEĆE DOĆI I SAGRADITI HOTEL U KOMIŽI AKO MU JE U OKOLICI MAKARSKE BLIŽE I AKO JE SIGURAN DA ĆE TAMO PRIJE NAPUNITI KAPACITET

nama je luka isti tren oduzeta. Dajte nam bar da budemo samostalni, ne činite od nas još veće siromahe. Dozvolite nam da upravljamo svojom lukom jer mi smo ti koji smo tu svaki dan, koji prolazimo tom lukom i tom rivom i koji ćemo se najbolje znati pobrinuti za to da ona bolje izgleda i da se njome bolje upravlja. Na kraju krajeva, to smo i pokazali. Mi od naše luke dajemo 55% prihoda županijskoj lučkoj upravi. Za Modru špilju plaćamo koncesiju 150.000 kn. Za sva sidrišta plaćamo velike koncesije. Da ta sva sredstva ostanu u gradu Komiži, onda grad ne bi tražio od države novac za potporne zidove, za rivu, za izmjenu kamena. Mi stalno molimo milostinju, a zapravo molimo novac koji nam je uzet, koji smo mi uprihodili. Tražimo samo da se vrati ono što je naše.

U tijeku je procedura donošenja novog Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama, bez kojeg ne možemo računati na greenfield investicije u nautičkom sektoru, ali izgleda da se taj proces opasno oteže.

Bila sam član radne skupine pri izradi Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama, imenovana pri Udruzi gradova, doduše u bivšoj vladi, kad se u okviru radne skupine ozbiljno radilo. Naš smo prijedlog dokumentirali u jednoj knjižici koju je izdala Udruga gradova, ali je pred izbore završio u ladicama HDZ-a. Pokušavam dobiti informacije što se s tim događa sada, i na neki način sudjelovati. Ali radna je skupina dosta zatvorena. S Ministarstvom turizma imamo potpuno različit odnos. U Odboru za turizam napravili smo jako kvalitetne inicijative i već izmijenili dobar dio zakona koji su doprinijeli i nautičarima, na kraju krajeva, i smanjenjem stope PDV-a za strane nautičare. I kod Zakona o pomorskom dobru pokušavam djelovati, imam konkretne prijedloge, znam točno kako bi se trebalo ustrojiti luke s nautičkim i komunalnim vezovima. Ogljedne primjerke imamo, nadam se da će Ministarstvo napraviti neki pametan prijedlog i da se to neće odužiti kroz sljedećih nekoliko godina.

To bi Vam trebao biti uspjeh u 3. gradonačelničkom mandatu.

Nadam se. 🇺🇦